

Lisa Gardner

KORTE
METTEN

the house of books

Oorspronkelijke titel

Love you more

Uitgave

Published by

Copyright © 2011 Lisa Gardner

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ralph van der Aa

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagfoto

Hollandse Hoogte/Arcangel Images Ltd

Foto auteur

© Deborah Feingold

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3499 9

D/2012/8899/70

NUR 332

www.lisagardner.com

www.thehouseofbooks.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Van wie hou je?

Iedereen zou die vraag moeten kunnen beantwoorden. Het is een vraag die een leven definieert, die een toekomst schept, een vraag waar je het grootste deel van je leven door geleid wordt. Eenvoudig, elegant, allesomvattend.

Van wie hou je?

Toen hij de vraag stelde, voelde ik het antwoord in het gewicht van mijn politieriem, in de beklemming van mijn kogelvrije vest, in de strakke rand van mijn hoed, die ik diep over mijn voorhoofd had getrokken. Langzaam liet ik mijn arm zakken, en mijn vingers streken lichtjes over de bovenkant van de Sig Sauer in de holster aan mijn beup.

‘Van wie hou je?’ schreeuwde hij opnieuw, doordringender nu.

Mijn vingers gleden langs mijn dienstwapen en bereikten het zwarte leren sluitstuk waarmee mijn riem vastzat om mijn middel. Het klittenband maakte een hard raspnd geluid toen ik de eerste band losmaakte, en de tweede, en de derde, en de vierde. Ik opende de metalen gesp en toen kwam mijn tien kilo zware riem, inclusief revolver, taser en uitschuifbare metalen wapenstok, van mijn middel en bungelde tussen ons in.

‘Doe dit nou niet,’ fluisterde ik, in een laatste poging hem op andere gedachten te brengen.

Hij glimlachte alleen maar. ‘Te laat en te weinig.’

‘Waar is Sophie? Wat heb je gedaan?’

‘Je riem. Op de tafel. Nu.’

‘Nee.’

‘JE PISTOOL. Op de tafel. NU!’

Ik reageerde door daar midden in de keuken wijdbeens te gaan staan en me breed te maken, terwijl mijn riem nog altijd in mijn linkerhand hing. Vier jaar lang had ik op de snelwegen van Massachusetts gesurveilleerd, en ik had gezworen dat ik de inwoners van de staat zou verdedigen en beschermen. Ik had mijn training en ervaring aan mijn zijde.

Ik kon proberen mijn Sig Sauer te pakken en erop los te schieten.

Het pistool zat in een onhandige boek in mijn holster en dat zou me kostbare seconden kosten. Hij hield me nauwlettend in de gaten, bedacht op een onverwachte beweging. Als ik niet snel genoeg was, zou dat onmiddellijk en meedogenloos worden afgestraft.

Van wie hou je?

Hij had gelijk. Daar ging het uiteindelijk allemaal om. Van wie hield je en hoeveel risico was je bereid voor diegene te nemen?

‘Je WAPEN!’ brulde hij. ‘Nu, verdomme!’

Ik dacht aan mijn dochttertje van zes, aan de geur van haar haar, aan hoe het voelde als ze haar tengere armen stevig om mijn nek sloeg, aan de klank van haar stem als ik haar instopte, elke avond weer. ‘Ik hou van je, mama,’ fluisterde ze altijd.

Ik hou ook van jou, schatje. Ik hou van je.

Hij maakte een beweging met zijn arm, zijn eerste voorzichtige poging om de bungelende riem en het pistool in mijn holster te pakken te krijgen.

Eén laatste kans...

Ik keek mijn man aan. De tijd die ik nog had duurde niet langer dan een hartslag.

Van wie hou je?

Ik nam mijn besluit. Ik legde mijn riem op de keukentafel.

En hij greep mijn Sig Sauer en schoot.

I

Brigadier-rechercheur D.D. Warren ging prat op haar voortreffelijke onderzoekstalent. Na een loopbaan van meer dan twaalf jaar bij de politie van Boston was ze ervan overtuigd dat het afhandelen van een plaats delict in een moordzaak nooit een routineklus was, maar iets waar je volledig en met al je zintuigen in opging. Ze voelde aan het gladde gaatje dat door een hete, rondtollende .22 kogel in een gipsplaat was geboord. Ze luisterde aandachtig of ze aan de andere kant van de muur de burenen kon horen roddelen, want als ze hen kon horen, dan hadden zij zonder twijfel het grote onheil gehoord dat zich hier kort daarvoor had afgespeeld.

D.D. lette er altijd op hoe een lichaam was gevallen: naar voren, naar achteren of een beetje opzij. Ze snoof of ze de scherpe geur van kruit kon ruiken, die wel twintig tot dertig minuten na het laatste schot kon blijven hangen. En het was meer dan eens voorgekomen dat ze het tijdstip van overlijden had vastgesteld op basis van de geur van bloed, die net als de geur van vlees in eerste instantie relatief vaag was maar met het uur sterker en doordringender werd.

Vandaag was ze echter niet van plan om ook maar een van deze dingen te doen. Vandaag bracht ze een luie zondagochtend door in een grijze joggingbroek en een rood flanellen overhemd van Alex, dat haar veel te groot was. Ze had zich aan zijn keukentafel geïnstalleerd, met een kloeke koffiemok tussen haar handen geklemd, en was langzaam tot twintig aan het tellen.

Ze was bij dertien. Alex had eindelijk de voordeur bereikt. Nu bleef hij weer staan om een blauwe sjaal om te doen.

Ze telde door tot vijftien.

Hij was klaar met de sjaal. Nu deed hij een zwarte wollen muts op en trok leren handschoenen aan. De buitentemperatuur was net boven de min zes uitgekomen. Op de grond lag twintig centimeter sneeuw, en aan het einde van de week werd nog eens vijftien centimeter verwacht. In New England hoorde maart niet bij de lente.

Alex onderwees onder andere plaats-delictanalyse aan de politie-academie. Vandaag moest hij de hele dag lesgeven. Morgen hadden ze allebei een vrije dag en aangezien dat niet zo vaak voorkwam zouden ze samen iets leuks gaan doen, al hadden ze nog niet bedacht wát precies. Misschien konden ze gaan schaatsen in de Boston Commons. Of naar het Isabelle Stewart Gardner Museum gaan. Of een dagje lekker niksen en bij elkaar op de bank kruipen en met een grote schaal vette popcorn oude films kijken.

D.D. klemde haar mok zo stevig mogelijk vast. Goed, geen popcorn.

D.D. telde tot achttien, negentien, twin...

Alex was klaar met zijn handschoenen, pakte zijn versleten zwartleren tas en kwam naar haar toe lopen.

‘Je moet me niet te erg missen, hoor,’ zei hij.

Hij gaf haar een kus op haar voorhoofd. D.D. sloot haar ogen, sprak in gedachten het getal twintig uit en begon toen terug te tellen naar nul.

‘Ik zal de hele dag liefdesbrieven aan je schrijven, met hartjes op de i’s,’ zei ze.

‘In de multomap van je middelbare school?’

‘Zoiets ja.’

Alex stapte naar achteren. D.D. was bij veertien. Haar mok trilde, maar Alex scheen het niet te zien. Ze haalde diep adem en telde moedig verder. *Dertien, twaalf, elf...*

Alex en zij hadden nu ruim een halfjaar een relatie. Ze hadden het

punt bereikt dat zij in zijn boerderijtje een hele la voor zichzelf had en hij in haar flat in North End een strookje kastruimte. Op de dagen dat hij les gaf, was het makkelijker als ze bij hem thuis waren. Als zij werkte, was het makkelijker om in Boston te zijn. Ze hadden geen vast schema. Dat zou impliceren dat ze plannen maakten en een relatie aan het verdiepen waren die ze allebei vooral niet te vast wilden omlijnen.

Ze vonden het fijn om bij elkaar te zijn. Alex respecteerde haar absurde werktijden als rechercheur Moordzaken. Zij respecteerde zijn culinaire talent als Italiaan van de derde generatie. Voor zover ze wist, verheugden ze zich allebei op de avonden dat ze bij elkaar konden zijn, maar wisten ze de avonden waarop dat niet mogelijk was prima te overleven. Ze waren twee onafhankelijke, zelfstandige volwassenen. Zij was net veertig geworden, Alex was die grens een paar jaar geleden al gepasseerd. Niet echt twee blozende tieners die alleen maar aan elkaar konden denken. Alex was al eens eerder getrouwd geweest. D.D. wist gewoon wel beter.

Ze leefde voor haar werk, iets wat andere mensen ongezond vonden, maar dat kon haar geen moer schelen. Door hard te werken had ze haar huidige positie bereikt.

Negen, acht, zeven...

Alex opende de voordeur en zette zich schrap voor de bittere kou. Een ijzige windvlaag schoot door het halletje en streek langs D.D.'s wangen. Ze rilde en klemde de mok steviger vast.

'Ik hou van je,' zei Alex terwijl hij over de drempel stapte.

'Ik ook van jou.'

Alex trok de deur dicht. D.D. wist net op tijd de gang door te komen om over te geven.

Tien minuten later lag ze nog steeds languit op de badkamervloer. De decoratieve tegels kwamen uit de jaren zeventig: tientallen en nog eens tientallen kleine beige, bruine en gouden vierkantjes. Ze kreeg weer zin om over te geven als ze ernaar keek, maar het was best een aardige meditatieve oefening om ze te tellen. Dus dat deed

ze, terwijl ze wachtte tot haar brandende wangen waren afgekoeld en de kramp in haar maag was verdwenen.

Haar mobieltje ging. Ze keek ernaar, maar gezien de omstandigheden was ze niet bijster geïnteresseerd. Toen ze echter zag wie het was, besloot ze met de hand over het hart te strijken.

‘Wat?’ vroeg ze kortaf – haar gebruikelijke begroeting voor haar ex-vriend, Bobby Dodge, de inmiddels getrouwde rechercheur van de staatspolitie van Massachusetts.

‘Ik heb weinig tijd. Luister goed.’

‘Ik heb geen dienst,’ zei ze werktuiglijk. ‘Voor nieuwe zaken moet je Jim Dunwell lastigvallen.’ Toen fronste ze haar voorhoofd. Bobby kón haar helemaal niet over een zaak bellen. Zij werkte voor de BPD, de politie van Boston, en nam geen bevelen aan van rechercheurs van de staatspolitie.

Bobby ging verder alsof ze niks had gezegd. ‘Het is een puinhoop, maar ik ben er vrij zeker van dat het ónze puinhoop is, dus ik wil dat je naar me luistert. De hoge omes zitten hiernaast en aan de overkant zit de pers. Kom binnen via het steegje achter het huis. Neem de tijd en neem álles in je op. Ik ben het overzicht nu al kwijt, en geloof me, D.D., in deze zaak mogen we echt niets over het hoofd zien.’

D.D.’s frons verdiepte zich. ‘Wat bedóél je allemaal, Bobby? Ik heb geen idee waar je het over hebt, en bovendien ben ik vrij vandaag.’

‘Niet meer. De BPD zal deze zaak door een vrouw willen laten leiden terwijl de staat ook invloed zal willen hebben, het liefst door een voormalige agent van de staatspolitie. De hoge piefen willen het zo, dus komen onze koppen op het hakblok.’

Ze hoorde nu een nieuw geluid en het kwam uit de slaapkamer. Haar pieper ging af. Shit. Ze werd opgeroepen en dat betekende dat Bobby niet uit zijn nek kletste. Ze hees zich overeind, al stond ze te trillen op haar benen en had ze het gevoel dat ze weer moest overgeven. Uit pure wilskracht zette ze de eerste stap en daarna ging het makkelijker. Ze liep naar de slaapkamer. Haar vrije dag kon ze op haar buik schrijven – iets wat haar wel eerder was overkomen en wat nog wel vaker zou gebeuren.

‘Wat moet ik weten?’ vroeg ze. Haar stem klonk nu krachtiger en ze klemde haar mobieltje tegen haar schouder.

‘Sneeuw,’ mompelde Bobby. ‘Op de grond, de bomen, de ramen... godver. Er banjeren overal agenten rond...’

‘Haal ze weg! Als het mijn plaats delict is, haal ze daar dan allemaal als de sodemieter weg.’

Ze vond haar pieper op het nachtkastje – ja hoor, een oproep van de meldkamer van de BPD – en begon haar grijze joggingbroek uit te trekken.

‘Ze zijn niet in het huis. Geloof me, zelfs de bazen halen het niet in hun hoofd om een plaats delict te verpesten. Maar we wisten niet dat er een meisje werd vermist. De geüniformeerde politie heeft het huis afgezet maar is de tuin vergeten. En nu zijn alle sporen daar vertrap en krijg ik geen overzicht. We moeten overzicht hebben.’

D.D. had haar broek uit en ging nu in de weer met Alex’ overhemd.

‘Wie is er dood?’

‘Een tweeënveertigjarige blanke man.’

‘Wie wordt er vermist?’

‘Een zesjarig blank meisje.’

‘Is er een verdachte?’

Nu viel er een lange, lange stilte.

‘Kom hierheen,’ zei Bobby kortaf. ‘Jij en ik, D.D. Onze zaak. Onze klerezooi. We moeten heel snel aan de slag.’

Hij verbrak de verbinding. D.D. keek kwaad naar haar mobieltje en gooide het toen op het bed, zodat ze haar witte bloes aan kon trekken.

Goed. Een moord en een vermist kind. De staatspolitie was al ter plaatse, maar de zaak viel onder de jurisdictie van de Bostonse politie. Waarom zou de staatspolitie in godsnaam...

Toen viel bij D.D., die niet voor niets een voortreffelijk rechner was, het kwartje.

‘O shit!’

D.D. was niet langer misselijk. Ze was nijdig.

Zo snel ze kon pakte ze haar pieper, politiepenning en winterjack. Toen maakte ze zich, met de instructies van Bobby nog nagalmend in haar achterhoofd, op om haar eigen plaats delict te overvallen.